

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
UNSKO SANSKI KANTON
KANTONALNI SUD U BIHAĆU
Broj: 01 0 K 011777 16 K
Bihać, 19.05.2017. godine

Pravosnažno 30.11.2017. godine.
Presudom Vrhovnog suda F BiH broj
01 0 K 011777 17 Kž od 30.11.2017.godine
potvrđena prvostepena presuda.

U IME FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE!

Kantonalni sud u Bihaću, u vijeću sastavljenom od sutkinje Jasminke Karabegović kao predsjednice vijeća, Rekić-Midžić Edite i Arnautović Edine kao članova vijeća, sa zapisničarem Kudić Amirom, u krivičnom predmetu protiv optuženog Karakaš Milovana zbog krivičnog djela ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. u vezi sa članom 22. preuzetog KZ SFRJ, postupajući po optužnici Kantonalnog tužilaštva USK-a Bihać broj T 01 0 KTRZ 000 3555 10 od 07.09.2016. godine, nakon glavnog i javnog pretresa održanog dana 17.05.2017.godine u prisutnosti kantonalnog tužioca Mesić Jasmina, optuženog Karakaš Milovana i njegovog branioca Smajić Almira iz Bihaća, dana 19.05.2017.godine donio je i javno objavio

P R E S U D U

OPTUŽENI :

KARAKAŠ MILOVAN sin T. i majke M., djevojački M., rođen 01.03.1963. godine, u mjestu B., općina S. M., JMB: ..., stalno nastanjen na adresi ..., po zanimanju metalostrugar, pismen, sa završenom SSS, državljanin ..., po narodnosti ..., oženjen, otac dvoje djece, vojsku služio, vodi se u vojnoj evidenciji OMO D., lošeg imovnog stana, neosuđivan.

K R I V J E

Što je:

U toku rata u Republici BiH, za vrijeme trajanja oružanog sukoba između Armije R BiH i vojske Republike Srpske, u svojstvu pripadnika vojske Republike Srpske postupao suprotno odredbi čl. 3 stav 1. tačka a) IV Ženevske konvencije o zaštiti civilnih osoba za vrijeme rata od 12.08.1949.godine na način da je:

u drugoj polovini juna 1992.godine, iza ponoći u S.M.u krugu firme „S.“ radna jedinica, gdje je oštećeni B.Z. zajedno sa drugim Bošnjacima i Hrvatima bio zatvoren u objektima garaža od strane policije Republike Srpske, a nakon što je B.Z. bio prozvan i odveden od strane čuvara K.M.(koji je u međuvremenu preminuo) u upravnu zgradu navedenog preduzeća, gdje su ga u jednoj od prostorija dočekali optuženi Karakaš Milovan, pripadnik VI Sanske brigade vojske Republike Srpske sa još trojicom nepoznatih pripadnika iste vojske, obučeni u šarene maskirne uniforme i naoružani puškama, da bi ga potom počeli ispitivati za zelene beretke i naoružanje koje su navodno imali Bošnjaci, a kako isti nisu bili zadovoljni dobivenim odgovorima, otpočeli su sa zlostavljanjem B.Z., na način da su ga udarali šakama, nogama na kojima su imali vojničke čizme, gumenim i drvenim palicama te kundacima pušaka po svim dijelovima tijela, a najviše po glavi, grudima i leđima, u čemu je prednjačio optuženi Karakaš Milovan, usljed

kjih udaraca je oštećeni jaukao od bolova, padao na pod, a potom, nakon što bi kratko izgubio svijest istog polijevali vodom, te ga dizali kako bi ga ponovno nastavili udarati, da bi isti nakon toga molio optuženog i ostalu trojicu vojnika da ga ubiju ili da mu daju pištolj da se sam ubije zbog jačine bolova koje je trpio, međutim optuženi i ostala trojica nepoznatih vojnika su nastavili sa fizičkim zlostavljanjem od kojih udaraca je B.Z. zadobio mnogobrojne povrede u vidu nagnječenja, krvnih podljeva i nagnječno razdernih rana, prelom rebra, potres mozga zbog kojih povreda B.Z. nije mogao da hoda niti da govori, usljed čega je trpio snažne tjelesne bolove i duševne patnje, da bi ga nakon toga ostavili u besvjesnom stanju da leži na podu prostorije u kojoj je pretučen.

Dakle, za vrijeme rata u BiH kršeći pravila Međunarodnog prava, zajedno sa drugim licima, prema civilu Bošnjačke nacionalnosti, nečovječno postupao, nanosio mu velike patnje i povrede tjelesnog integriteta i zdravlja.

Čime je počinio krivično djelo - Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz čl. 142. stav 1. u vezi sa čl. 22. preuzetog Krivičnog zakona Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije, te se primjenom istog zakonskog propisa a uz primjenu članova 41., 42. stav 1. tačka 2. i člana 43 stav 1. tačka 1. preuzetog Krivičnog zakona Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije

O S U Đ U J E

NA KAZNU ZATVORA U TRAJANJU OD 2 / DVIJE / GODINE I 6 / ŠEST/ MJESECI

Temeljem člana 212. stav 3. Zakona o krivičnom postupku F BiH, oštećeni B.Z. se sa svojim imovinsko-pravnim zahtjevom upućuje na parnični postupak.

Temeljem člana 202. stav 4. Zakona o krivičnom postupku F BiH optuženi oslobađa plaćanja troškova ovog krivičnog postupka i paušala te isti padaju na teret budžetskih sredstava ovog suda.

O b r a z l o ž e n j e

Kantonalno tužilaštvo USK Bihać je podiglo optužnicu pod brojem To1 o KTRZ 000 3555 10 od 07.09.2016. godine, protiv Karakaš Milovana, stavljajući mu na teret izvršenje krivičnog djela ratni zločin protiv protiv civilnog stanovništva iz čl. 142. stav 1. u vezi sa čl. 22. preuzetog KZSFRJ.

Navedena optužnica potvrđena je rješenjem sudije za prethodno saslušanje ovog suda broj 01 o K 011777 16 Kps od 23.09.2016.godine, a kako se optuženi izjasnio da nije kriv, zakazan je glavni pretres.

Kantonalni tužilac Kantonalnog tužilaštva USK-a Bihać je do okončanja glavnog pretresa ostao kod navedene optužnice, navodeći u završnoj riječi da smatra da je dokazano da je optuženi počinio krivično djelo koje mu se stavlja na teret u vrijeme i na način kako je to navedeno u optužnici, pa je predložio da se optuženi oglasi krivim i kazni u skladu sa zakonom.

Optuženi Karakaš Milovan u toku glavnog pretresa dao je iskaz u svojstvu svjedoka, te je pokušao izbjeći krivičnopravnu odgovornost navodeći da su mu poznata dva događaju u kojima je oštećeni B.Z. pretučen, kao i da je on prisustvovao jednom događaju na način da je branio oštećenog, ali da mu nije poznat događaj iz činjeničnog opisa optužnice u ovoj krivičnopravnoj stvari. Osim toga da se u drugoj polovini juna 1992.godine, odnosno po izjavi

oštećenog, dana 21-22. 06.1992.godine, kad se desio inkrimisani događaj, nalazio na ratištu, a ne u logoru „B.“.

Branilac optuženog Karakaš Milovana je u toku cijelog postupka negirao da je optuženi počinio krivično djelo, koje mu se podnesenom optužnicom stavlja na teret, navodeći da se optuženi u vrijeme kad se desio inkrimisani događaj, u drugoj polovini juna 1992.godine, a po izjavi oštećenog B.Z. dana 21.-22.06.1992.godine, nalazio na ratištu, te predložio da se optuženi primjenom načela „in dubio pro reo“ oslobodi optužbe. Osim toga je naveo da optužba svoju optužnicu temelji isključivo na iskazu oštećenog, da svjedoci tužilaštva nemaju neposredna saznanja ko je tukao oštećenog, jer su o tom događaju saznali neposredno od oštećenog ili drugih osoba, odnosno da niko od svjedoka nije vidio optuženog blizu mjesta gdje je pretučen. Nadalje, da svaki svjedok na drugačiji način interpretira dešavanja koja su slijedila nakon premlaćivanja oštećenog, te da se njihovi iskazi u bitnim dijelovima ne podudaraju. Isto tako da su svi svjedoci odbrane saglasni da je u mjesecu junu 1992.godine, bilo postrojavanje jedinice, koja je išla u probijanje K. u kojoj je akciji učestvovao optuženi, stoga da nije mogao biti prisutan na mjestu i u vrijeme kad se desio inkrimisani događaj, te na kraju da je vještak medicinske struke nalaz i mišljenje sačinio isključivo na iskazu svjedoka, a ne na osnovu medicinske dokumentacije iz tog perioda, jer ista i ne postoji.

Oštećeni B.Z. je postavio imovinsko-pravni zahtjev na glavnom pretresu.

U toku glavnog pretresa optužba je izvela slijedeće dokaze: direktno je ispitala svjedoke B.Z. – oštećenog, T.O., A.S., Š.S., V.D., D.Z., J.M., V.D.1, D.N. i Z.Z., direktno ispitala vještaka medicinske struke prim dr. Begić Pašagu, te iznijela sadržaj materijalnih dokaza i to: Nalaz i mišljenje specijaliste dijagnostičke radiologije dr. Nedim Jakupović JU Opća bolnica S.M. od 05.05.2016.godine, Nalaz i mišljenje specijaliste radiodijagnostike prim. dr.Mirza Soko, Kantonalna bolnica „Dr.Irfan Ljubijankić“ od 13.07.2016.godine, Nalaz i mišljenje oftalmologa dr. Rešić Moira JU Opća bolnica S.M. od 01.06.2016.godine i 09.06.2016.godine sa snimcima oka od 08.06.2016.godine, Akt Treće policijske uprave, Odjeljenje kriminalističke policije S.M. broj: 05-04/08-1-1-812/16 JE od 27.06.2016.godine sa prilogom ovjerene kopije kartona lične karte za Karakaš Milovana, Akt Opštine D., Opštinska služba, Odjeljenje za boračko-invalidsku zaštitu broj: 08-835-7-1/16 od 13.05.2016.godine sa priložima ovjerena kopija matičnog kartona i kopija azbučnog kartona za Karakaš Milovana, Potvrda Saveza logoraša u Bosni i Hercegovini, SUL-a USK-a, Udruženje logoraša S.M. broj: 188-06/16 od 06.06.2016.godine, Uvjerjenje Saveza logoraša Bosne i Hercegovine S. broj: 2881/2003 od 17.04.2003.godine, Potvrda Crvenog križa od 22.01.1993.godine, Potvrda UNHCR od 24.12.1992.godine, Ispis iz CIPS evidencije za Karakaš Milovana, Izvod iz matične knjige umrlih za K.M., Matični ured, Općina P., broj: 04-202-1-2418/16 od 12.05.2016.godine, Fotokopija odluke o proglašenju ratnog stanja („Sl. list RBiH“ br. 7/92) od 20.06. 1992.godine, Fotokopija odluke o ukidanju ratnog stanja („Sl. list RBiH“ br. 50/95) od 28.12.1995.godine, Izvod iz kaznene evidencije za osumnjičenog Karakaš Milovana, PS S.M., broj: 05-04/08-1-1626/16/BB od 28.04.2016.godine, Troškovnik Kantonalnog tužilaštva USK Bihać od 07.09.2016.godine, Ovjerena kopija fotodokumentacije ICTY TRIY-a nekadašnjeg izgleda logora B., sačinjena dana 01.09.2009.godine, Zapisnik Kantonalnog tužilaštva USK, o saslušanju svjedoka V.D., broj TO1 o KTRZ 0003555 10 od 13.05.2016.godine, Zapisnik Kantonalnog tužilaštva USK, o saslušanju svjedoka J.M., broj TO1 o KTRZ 0003555 10 od 27.04.2016.godine i Nalaz i mišljenje vještaka medicinske struke prim.dr. Begić Pašage od 31.08.2016.godine.

U toku glavnog pretresa odbrana je izvela slijedeće dokaze: direktno je ispitala svjedoke S.M., Ć.R.i R.M., te optuženog Karakaš Milovana, u svojstvu svjedoka.

Cijeneći sve provedene dokaze kako pojedinačno tako i u njihovoj međusobnoj povezanosti ovaj sud je utvrdio činjenično stanje kao u izreci ove presude iz slijedećih razloga:

Kao prvo, ovaj sud nalazi da je nesporno utvrđeno da je u vrijeme koje je u optužnici označeno kao vrijeme izvršenja krivičnog djela /druga polovina juna 1992. godine/ u Bosni i

Hercegovini postojao oružani sukob između Armije R BiH i Vojske RS. Naime, Predsjedništvo Republike Bosne i Hercegovine proglasilo je ratno stanje u Bosni i Hercegovini dana 20. juna 1992 godine koju činjenicu su potvrdili materijalni dokazi i to Odluka o proglašenju ratnog stanja "Sl. list R BiH" broj: 7/92 i Odluka o ukidanju ratnog stanja "Sl. list R BiH" broj: 50/95.

Činjenicu postojanja rata i oružanog sukoba između Armije R BiH i Vojske RS u inkriminisano vrijeme, na glavnom pretresu potvrdili su i svjedoci optužbe i svjedoci odbrane. Tako svjedoci *B.Z.*, *A.S.* i *Z.F.*, u jednom dijelu svog iskaza saglasno navode da su početak rata dočekali u S.M., zaposleni u PS S.M., sve do druge polovine aprila 1992.godine, jer su bili primorani da napuste policiju, a kako im je rukovodstvo SDS-a, ponudilo ultimatum da potpišu lojalnost srpskim vlastima, što nisu htjeli učiniti, ostali su bez zaposlenja. Nakon toga su predali naoružanje Srpskoj vojsci. U maju, junu 1992.godine Krizni štab SDS-a proglasio je Srpsku Općinu S.M., Srpsku policiju, CJB B.L.. U junu 1992.godine privođeni su od strane srpske policije, kad su i zarobljeni. Svjedok *T.O.* u svom iskazu navodi da je na početku rata bio odbornik Skupštine opštine u prvom sazivu poslije izbora, da je rat u njegovom mjestu otpočeo 19.04.1992.godine, kad je došlo do preuzimanja opštine od strane Srpskih snaga, predaja oružja od 19.aprila – 25. maja i hapšenja civila 25.maja 1992.godine te da su svi mještani – civili predali oružje na zahtjev Srpske vojske, a da je on priveden 26.maja 1992.godine i do 09.11.1993.godine je bio u logorima. U iskazu svjedok *Š.S.* između ostalog navodi, da je do početka rata radio kao advokat u S.M., kad je uhapšen i zatvoren, u prostorijama PS S.M.. Na postojanje oružanog sukoba ukazuje i dio iskaza svjedoka *V.D.* u kojem između ostalog navodi da je pred rat bio zaposlen u stanici Javne bezbjednosti S.M., na poslovima komandira, u toku rata je bio inspektor u stanici, a početkom juna 1992.godine, krizni štab Opštine S.M. rješenjem ga je imenovao za upravnika zatvora radne jedinice „ B...". I svjedok *D.N.* u svom iskazu navodi da je u toku rata bio vojno angažovan u sanitetu teritorijalne odbrane na području S.M., kasnije u sanitetu VI pješačke Sanske brigade. Iste te činjenice potvrdio je svjedok *V.D.1.*, kad navodi da je rat otpočeo u junu 1992.godine, kad je radio kao vozač u Domu zdravlja S.M.. Svjedok *D.Z.* na postojanje oružanog sukoba ukazuje u dijelu iskaza u kojem navodi da je u toku rata, tačnije od 27. januara 1992.godine, bio zaposlen kao policijski službenik u PS S.M., gdje je i živio, da se događaj sa oštećenim Z.B. desio u maju, junu 1992.godine, dok svjedok *J.M.* u dijelu iskaza navodi da je u vrijeme rata bila vojno angažovana u rezervom sastavu policije S.M., nosila je policijsku uniformu, naoružanje bez municije. Činjenicu postojanja rata i oružanog sukoba nije osporila odbrana optuženog. Svjedoci odbrane su također potvrdili činjenicu postojanja oružanog sukoba između Armije BiH i Vojske RS u inkriminisano vrijeme, pa tako svjedok *M.S.* u svom iskazu navodi da je bio pripadnik III bataljona u VI Sanskoj brigadi Vojske Republike Srpske, koja je u junu 1992.godine učestvovala u vojnoj operaciji „Koridor“. Svjedok *Č.R.* u svom je iskazu naveo da je bio pripadnik vojske Republike Srpske, odnosno VI Sanske brigade, te da je u proljeće 1992.godine, učestvovao također u vojnoj operaciji „Koridor“.. Isto tako svjedok *R.M.* u svom iskazu navodi da je u periodu 1992.-1995.godine bio angažovan u VI Sanskoj brigadi na dužnostima komadanta bataljona, načelnika štaba i komadanta brigade od 1994.-1995.godine, a krajem maja i početkom juna mjeseca 1992.godine, postavljen kao komadant bataljona zvanog „ Crni Đorđe..“ u sastavu VI Sanske brigade Vojske Republike Srpske.

Da je optuženi Karakaš Milovan u inkriminisano vrijeme bio pripadnik VI Sanske brigade, Vojske Republike Srpske, utvrđeno je na osnovu iskaza optuženog datog na glavnom pretresu u kojem navodi da je u vrijeme rata i oružanog sukoba u R BiH bio pripadnik VI Sanske brigade, te da je u junu 1992.godine, bio učesnik vojne operacije „Koridor“. Ove navode potvrdio je i svjedok – oštećeni Z.B., u svom iskazu, opisujući da je optuženi za vrijeme kritičnog događaja nosio maskirnu, šarenu uniformu, te da je bio naoružan. Činjenica da je optuženi bio pripadnik Vojske Republike Srpske, potvrđena je i materijalnim dokazima aktom Opštine D., Opštinska služba, Odjeljenje za boračko-invalidsku zaštitu, broj: 08-835-7-1/16 od 13.05.2016.godine, sa priložima, ovjerenom kopijom matičnog kartona i kopijom azbučnog kartona za Karakaš Milovana iz kojeg proizlazi da je optuženi u toku rata bio vojna pošta (VP) 7481 S.M. u periodu od 07.04.1992.godine – 06.04.1993.godine, a nakon toga

vojna pošta (VP) 7421 S.M. u periodu 07.04.1993.godine – 10.12.1995.godine. Navedeno su potvrdili i svjedoci odbrane M.S.i R.Č., koji su u iskazima naveli da su zajedno sa optuženim Karakaš Milovanom bili pripadnici VI Sanske brigade, a koja brigada je u maju - junu mjesecu 1992.godine učestvovala u vojnoj operaciji „Koridor“. Svjedok odbrane R.M., komadant bataljona „Crni Đorđe“ VI Sanske brigade, pretpostavlja da je optuženi također bio pripadnik VI Sanske brigade i da mu je tako i poznat.

Iako je optuženi Karakaš Milovan pokušao osporiti ovu činjenicu ukazujući na nedostatke u matičnom kartonu, kao prvo da je njegov matični karton trebala izdati Opština B.L., a ne D., te da je na istom dopisivan datum vremena služenja optuženog u toku rata, u svom iskazu na glavnom pretresu koji je dao u svojstvu svjedoka nije negirao pripadnost Vojsci Republike Srpske i učestvovanje vojnim operacijama VI Sanske brigade na ratištima.

Dovodeći u vezu iskaz optuženog Karakaš Milovana sa glavnog pretresa koji je dao u svojstvu svjedoka sa iskazima svjedoka optužbe i odbrane, te izvedenim materijalnim dokazima izvodi se zaključak da datum služenja optuženog u ratnoj jedinici, u toku rata, na matičnom kartonu, ne dovodi u sumnju činjenicu da je optuženi Karakaš Milovan bio pripadnik VI Sanske brigade, Vojske Republike Srpske. Dakle, polazeći od zakonskog obilježja krivičnog djela ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. preuzetog KZ SFRJ, da učinioi tog krivičnog djela *moгу biti samo pripadnici vojne*, političke ili administrativne organizacije strane u sukobu ali i svako lice koje se nalazi u njenoj službi, pa sud smatra da je objektivno dokazano da je optuženi bio pripadnik VI Sanske brigade, u sastavu Vojske Republike Srpske.

Prema odredbi član 3. stav 1. tačka a) Ženevske konvencije o zaštiti civilnih osoba za vrijeme rata od 12.08.1949.godine, civili su lica koja ne učestvuju neposredno u neprijateljstvima, podrazumjevajući tu i pripadnike oružanih snaga koji su položili oružje i lica onesposobljena za borbu usljed bolesti, rana, lišenja slobode ili iz bilo kojeg drugog razloga.

Iz dokaza tužilaštva izvedenih na glavnom pretresu, i to materijalnih dokaza: Potvrde Udruženja logoraša S.M. broj 188-06/16 od 06.06.2016.godine i Uvjerenja Saveza logoraša BiH, S. broj 2881/2003 od 17.04.2003.godine, kao i iskaza svjedoka optužbe, nesumnjivo proizilazi da je oštećeni B.Z. vrijeme kritičnog događaja bio *civil*, nije učestvovao neposredno u neprijateljstvima, razoružan, onesposobljen za borbu uslijed lišenja slobode, interniran u periodu od 12.06.1992.-07.07.1992.godine, u pritvorskim prostorijama „B.“, radne jedinice firme „S.“, na području S.M., čime je bio pod vlašću Vojske Republike Srpske kao jedne strane u oružanom sukobu, pa se s njim moralo postupati u skladu sa pravilima međunarodnog prava, odnosno u skladu sa odredbama Ženevske konvencije o zaštiti civilnih osoba za vrijeme rata od 12.08.1949.godine, obzirom da je imao status zaštićene osobe u vrijeme počinjenja zločina. Naime, oštećeni B.Z. kao i drugi svjedoci optužbe T.O., A.S., Z.F. i Š.S., saglasno su naveli da je od aprila 1992.godine, Vojska Republike Srpske uspostavila kontrolu na području Općine S.M., da su civili bošnjačke i hrvatske nacionalnosti razoružani, a ko nije htio potpisati lojalnost srpskim snagama, uhapšen je i odveden u pritvorske jedinice koje su se nalazile u prostorijama PS S.M. kao i prostorijama „B.“, radne jedinice firme „S.“. Isto tako da u aprilu 1992.godine, na području Općine S.M., nije bilo bošnjačkih vojnih formacija, niti su oni pripadali kakvoj vojnoj formaciji. Svjedok V.D., koji je početkom juna 1992.godine, imenovan za upravnika zatvora „B.“, u iskazu navodi da su tu zatvarani civili dovedeni sa područja gdje je vojska provodila akcije čišćenja terena, a da je B.Z.bio jedan od njih vidio je na spisku. Svjedok T.O. i A.S. su u svojim iskazima potvrdili da su u garažama „B.“ bili zatočeni civili, odakle su odvođeni na ispitivanje u upravnu zgradu. Oba su svjedoka potvrdila da je među zatočenim civilima u logoru „B.“ bio i oštećeni B.Z., smješten sa A.S. u istu garažu. Iz iskaza svjedoka D.Z., D.N., V.D. Š.S., koji su učestvovali u događajima neposredno nakon što se desio inkrimisani događaj, proizilazi da se oštećeni B.Z., kao bivši pripadnik policije, nalazio u prostorijama logora „B.“, pod upravom srpskih vlasti, a u kojima su bili smješteni i ostali civili bošnjačke i hrvatske nacionalnosti. Svjedok J.M., u svom je iskazu navela da je u kritično vrijeme, obzirom da je radila kao medicinski tehničar rezervnog sastava policije S.M., pozvana radi ukazivanja pomoći povrijeđenom licu u „B.“. Potvrdila je da se radilo se o civilu.

Da je oštećeni B.Z. u vrijeme, na mjestu i na način, kako je to opisano u izreci presude, premlaćen i da je zadobio mnogobrojne tjelesne povrede, utvrđeno je prije svega iz iskaza svjedoka- oštećenog B.Z. koji je u bitnim činjenicama, odnosno u činjenici zadobijanja tjelesnih povreda, potvrđen iskazima ostalih svjedoka. Naime, B.Z. u svom iskazu navodi da je 16.06.1992.godine, priveden od strane policije, ispred seoske zadruga, koji su ga umjesto u policiju na ispitivanje, odveli u B. i smjestili u srednju garažu broj dva, a bile su tri garaže. Prije toga, prvo su ga pretresli u prostoriji za dežuranje, uzeli ličnu kartu, novac, kaiš. U garaži je bilo oko 20 ljudi od kojih neke i poznao. Prvi put su ga prozvali istu noć kad je i došao. M.R. ga je ispitivao, zatim penzionisani policajac G.Ž.. M.R. je i istukao, tukao ga oko pola sata i vratio u ćeliju. Tu su bili 5- 6 dana i svaku noć je neko drugi prozivan i vođen na ispitivanje. Sutradan su ga dva policajca rezervista odveli na ispitivanje u policijsku stanicu, i to u kancelariju u kojoj je radio, u sobu broj 12. Ispitivao ga je M.B., rezervni policajac. Ispitivao ga je o tome šta je radio, koliko je oružja bilo, pa je ponovo vraćen u B.. Nakon prvog privođenja, šest do sedam dana poslije, 21-og ili 22.06.1992.godine, iza ponoći, ponovno ga je prozvao zatvorski čuvar M.K. i rekao mu da stavi ruke na leđa, obori glavu i da ide lijevo u prostoriju, na udaljenosti 10 metara od garaža, u kojoj je zatekao četiri mladića sa šarenim uniformama i dugim cijevima, puškama. Oružja je bilo i na velikom drvenom stolu. renim uniformama i dugim cijevima, puškama. Oružja je bilo i na velikom drvenom stolu. Dobro se sjeća da je jedan od njih bio optužen Karakaš Milovan kojeg je poznao iz vremena kad je bio saobraćajni policajac, obzirom da su ga par puta privodili u policijsku stanicu sa Z.F., B. i A. . On ga je najviše tukao. Od ostale trojice momaka još je jednog poznao iz grada ali mu nije znao ime. Ispitivali su ga šta su preduzimali, pripremali, a nakon odgovora bi ga počeli tući i rukama i nogama, puškama, kundacima, nogama od stolica. Molio je da ga puste, misleći da je došlo do zamjene sa policajcem Z.F., s kojim je optužen Karakaš Milovan imao od ranije problema. Taj drugi momak, koji je imao oko 25 godina, čijeg se imena ne sjeća, rekao je da vidi kako tuče srpska policija. Dok su ga tukli padao je par puta, pa bi ga podigli i opet nastavili, jedni ga držali, a drugi tukli. Sve je trajalo oko 2 sata. U istu su sobu doveli T.O. iz garaže broj 1. Nakon toga došao je vođa smjene Č.D. i M., rezervni policajac i medicinska sestra i odveli ga u bolnicu. Ujutro oko 5 sati ubacili su ga kod njegovih a u 9 sati je došao dežurni policajac i prozvao ga da ide na kontrolu kod doktora u sanitetu, pri vojsci. Nije mogao ni hodati, nego su ga nosili ispod mišica, A. i kolega B.F.. Tu su bili dežurni policajci i D., stomatolog, tad načelnik saniteta, koji je rekao da mora u bolnicu na pregled i stvarno su i došla kola hitne pomoći, pa u ga iznijeli i stavili u vozilo. Tu je zatekao Š.S., advokata iz S.M., koji je isto išao kod doktora. Vozač je bio V.D.1, koji ga nije mogao prepoznati, koliko je bio isprebijan. Odvezli su ga u Dom zdravlja S.M., gdje ga je primio dežurni doktor S. i sestre, zatim je došao njegov kolega zv. M., isto je radio tu, i nije ga mogao također prepoznati od zadobijenih povreda, pukla mu je arkada, oko je bilo skroz zatvoreno, slomljena rebra. Nakon 2 sata, vratio se u B.. Najviše su ga tukli po glavi, ali i po ostalim dijelovima tijela, sav je bio od modrica, a kad je vraćen u B. mogao je piti samo na slamku oko mjesec dana, nije mogao ići na wc. Dok su ga tukli gubio je svijest, pa su ga polijevali vodom, imao je potres mozga, nije mogao nikako stajati. Čak su ga i stražari, dvadesetak dana izvodili van garaže, da dođe sebi. U B. je bio do 7 jula, pa je prebačen u zatvor, a onda na M. 28.08.1992.godine gdje je ostao do 18.12.1992, kad ih je oslobodio Crveni križ i prebacio u centar u K.. Kao posljedica zadobijenih povreda je da 10% vidi na jedno oko a ima poteškoća i sa rebrima.

Iskaz oštećenog B.Z., u pogledu zadobijenih povreda, potkrijepljen je iskazima ostalih svjedoka optužbe D.N., D.Z., V.D.1 i Š.S., kao i iskazom svjedoka V.D., ovlaštenog za održavanje bezbjednosti „B.“, te iskazima svjedoka T.O., A.S., koji su u B. bili smješteni kad i oštećeni. Tako svjedok D.N., koji je početkom rata radio u sanitetu TO, a kasnije u sanitetu VI pješačke sanske brigade, u svom iskazu navodi da poznaje oštećenog Z.B., od prije rata, kao policajca iz S.M., iz mjesta Š.. U vezi sa predmetnim događajem, svjedok je naveo da je jedan dan u ljeto 1992.godine, otišao u „B.“, po pozivu nadređenog, jer je neko iz „B.“ povrijeđen. Po dolasku je našao čovjeka iza zadnje garaže, kako ga drže dvojica, krvavog u licu, sa hematomima i otocima na oba oka. Dramatična klinička slika obzirom na obilnost krvarenja i otok. Zbog zadobijenih povreda nije mogao prepoznati oštećenog, pa je tek po odlasku u

Dom zdravlja saznao da se radi o Z.B.. Svjedok Z.D., policijski službenik u PS S.M. od 27.janura 1992.godine, koji je u noći kad se desio inkrimisani događaj, zajedno sa kolegama policajcima koji su radili u noćnoj patroli, otišao po dojavi u pritvorsku jedinicu „ B.“, gdje je zatekao oštećenog B.Z., kako leži na betonu, pretučen. Također je svjedočio na okolnosti zadobijenih povreda kod oštećenog i naveo da oštećeni nije mogao da govori, bio je u bolovima, povrede su bile po glavi i rukama, a po odlasku u Dom zdravlja, radi ukazivanja medicinske pomoći oštećenom, prilikom njegovog pregleda vidio je da ima modrice i po leđima. Svjedok V.D.1, za vrijeme rata vozač saniteta Doma zdravlja, svojim iskazom je također potvrdio da je u B. preuzeo oštećenog B.Z., kako bi ga odvezao u Dom zdravlja, iako ga nije mogao odmah prepoznati od zadobijenih povreda. Dvojica su ga vodila ispod ruku i stavila u sanitetsko vozilo. Imao je podljeve i bio sav krvav po licu. Svjedok Š.S. je svojim iskazom također potvrdio da se u kritično vrijeme, oštećeni Z.B. nalazio u pritvorskoj jedinici „ B.“, jer je i sam bio pretučen i povrijeđen u PS S.M.. Kako se ukazala potreba da ide u Dom zdravlja, vozilo koje je njega prevozilo, prvo se navratilo po Z.B. u „ B.“. U vezi sa zadobijenim povredama kod oštećenog, ovaj svjedok je naveo da oštećeni nije mogao hodati, da su ga dvojica nosila do auta, da nije mogao ni sjediti, a kako su u isto vrijeme došli u Dom zdravlja, vidio je i modrice po tijelu oštećenog, ispod pazuha, otoke, rasječene usne, čak su mu i uši bile krvave. Svjedok je opisao i stanje oštećenog nakon što su obojica prebačeni u pritvorsku jedinicu u policijskoj stanici od 07.jula 1992.godine.Naveo je da oštećeni nije mogao da leži, pošto mu je tijelo bilo osjetljivo i bolno, a ležali su na drvenim podlogama, te da je lošim uslovima u kojima su bili smješteni, pogodovala i ljetna vrućina. Da se radilo o teškom psihofizičkom stanju oštećenog, proizlazi iz dijela iskaza istog svjedoka u kojem navodi da je u vrijeme dok su bili smješteni u pritvoru, jedne noći Z. počeo da skače po ostalima koji su ležali u istoj prostoriji, kao u deliriju, vrištao je, udarao od vrata, lim, trgajući da ga skine, jedva su ga ostali smirili. Isto tako svjedok Š.S. sa sigurnošću navodi da se sve to desilo 21. - 22.06.1992.godine, ponedjeljak. V.D., bivši zaposlenik javne bezbjednosti, koji u junu 1992.godine biva raspoređen za obezbjeđenje logora, zatvora „B.“, uz još 12 ljudi, imenovanih od Teritorijalne odbrane Općine S.M., među kojima je bilo rezervnih policajaca, u iskazu navodi da su se od napuštenih prostorija u „B.“ koristile garaže i jedna upravna prostorija, gdje su bili smješteni ljudi dovedeni sa područja gdje je vojska provodila akcije čišćenja terena, koji su bili u formacijama SDA-a, dakle suprotne strane, ali su po uniformama bili civili. Među njima je bio i B.Z., s kojim je on oko deset godina prije rata radio u policiji. Prostorije u kojima su boravili civili bile su neuslovne, nije bilo kreveta, spavali su po sportskim strunjačama, a lošim uslovima smještaja zatvorenika pogodovale su i ljetne vrućine. Nadalje je svjedok naveo, da je u noći kad se desio inkrimisani događaj, otišao u obilazak prostorija za ispitivanje, oko dva- tri sata ujutro, jer je čuo u policijskoj stanici od vođe smjene, Č.D.1, da je B.Z.pretučen. Oštećenog su našli u pomoćnoj prostoriji upravne zgrade, pretučenog, pa su odmah pozvali hitnu pomoć da ga odvede u bolnicu. Oštećeni je istu noć iz bolnice vraćen u „B.“ a poslije je smješten u pritvorske prostorije u krugu centra javne bezbjednosti. Svjedok T.O., koji je 26. maja uhapšen i odveden u „B.“, u vezi kritičnog događaja navodi da je čuo kad su jednu noć došli po Z., prozvali ga na vrata i odveli u prostorije za ispitivanje, koje su bile udaljene od njegove ćelije – garaže, pet-deset metara. Nakon određenog vremena čuo je jauke i plač Z. koji su dolazili iz te prostorije, što je trajalo prilično dugo. Pošto su njega ubrzo poslije toga prozvali i odveli u prostorije za ispitivanje, tamo je vidio B.Z. kako skupljen leži na podu, pa je mislio da je mrtav. U prostorijama je bilo svjetlo, pa je mogao vidjeti. Nakon pola sata, došao je doktor i medicinske sestre, pa su njega vratili u ćeliju. Poslje tog događaja Z. je vidio tek sutradan, kad su ga iznijeli iz ćelije – garaže, da se povrati. Bio je u katastrofalnom stanju, sav crn, uši natekle, krvav. Nakon B. prebačen je u ćelije policije do 28.08.1992 godine. Svjedok A.S. u dijelu iskaza navodi, da je zajedno za Z. bio smješten u srednjoj garaži, da su jedno veće oko ponoći došli po B.Z., prozvali ga imenom i prezimenom. Prozvao ga je rezervni policajac K.. Nakon par minuta, iz upravne zgrade gdje je Z. odveden na ispitivanje, čuli su se krici, jauci, plač, dreka, nekad jače, nekad tiše, što je trajalo sat – dva. Nakon toga vratili su Z. nazad, ubacili ga u garažu. Naveo je da se sve to desilo poslije 17.06. ili možda 19. ili 21.06.1992 godine. Svjedok je dalje naveo da je Z. je bio toliko pretučen da nije mogao stojati na nogama, pa su ga on i ostali iz garaže pridržali, smjestili ga na mjesto gdje je prije ležao, dali mu vode, jer je bio u jako teškom stanju. Išao je

i u Dom zdravlja na pregled, a sutradan su ga iznijeli ispred garaže. Z. stanje je ostalo teško sve do odlaska na M.. Bio je povrijeđen toliko da ni malu nuždu nije mogao obavljati sam, pa mu je on i oko toga pomagao. Povrede je imao po čitavom tijelu, razbijenu arkadu, lice, a nanese su najverovatnije sa puškama, kundacima, čizmama i palicama. Svjedok J.M. u svom je iskazu navela da je u kritično vrijeme, kao medicinski tehničar rezervnog sastava policije S.M., pozvana da dođe u B. i ukaže pomoć jednoj osobi, civilu, ali ista nije mogla potvrditi da se radilo o B.Z., dok je svjedok Z.F. za kritični događaj saznao posredno, dok je bio smješten zajedno za B.Z. u logoru „ M. „.

O povredama koje je oštećeni zadobio u kritičnom događaju saslušan je i vještak prim dr. Pašaga Begić iz Bihaća. Nalaz i mišljenje od 31.08.2016.godine vještak je sačinio na osnovu medicinske dokumentacije iz 2016.godine, kao i izjava svjedoka iz istrage, o stanju i povredama B.Z.. Iz nalaza i mišljenja, koji je vještak prezentirao na glavnom pretresu, proizilazi da su povrede kod oštećenog nastale mehaničkim djelovanjem, tupim ili tvrdim predmetom, bilo udarom predmeta u tijelo ili obratno udarom tijela od djelove namještaja, zid. Od tupotvrdih predmeta, vještak je kao moguće naveo zatvorenu šaku ili druge dijelove tijela (noga, lakat ili glava), drvena palica, željezna šipka, električni kabl, kaiš, kundak puške i sl. Na taj način oštećeni je mogao zadobiti povrede u vidu nagnječenja, krvnih podliva, nagnječno-razdernih rana. Osim toga, vještak je naveo da je na rtg snimku vidljiv stari prelom stražnjeg okrajka IX rebra lijevo, zatim potres mozga, najvjerojatnije težeg stupnja, obzirom na zadobijene povrede. Naveo je da sve ove povrede se mogu pojedinačno kvalifikovati kao LTP, ali ih treba posmatrati kroz zajedničko djelovanje zbog krvarenja, bolova, razvoja šoka, postojanje realne opasnosti za život, smrtnog straha, pa se u cjelini mogu označiti kao teške tjelesne povrede. Mišljenja je da je oštećeni također pretrpio i psihičku traumu kao posttraumatski stresni poremećaj, a što se cijeni u sklopu umanjenja opće životne aktivnosti, u konkretnom slučaju 3-30% umanjenja opće životne aktivnosti kod oštećenog. Od povreda koje su i danas vidljive kod oštećenog, vještak je naveo diskretan ožiljak u predjelu iznad lijevog oka (arkada).

Sud je iskazu oštećenog kao i ostalim saslušanim svjedocima optužbe u cjelosti poklonio vjeru, jer su navedeni iskazi dati na glavnom pretresu bili jasni i uvjerljivi kao i međusobno konzistentni i saglasni. Odbrana optuženog u toku glavnog pretresa nije argumentirano prigovorila iskazima ovih ispitanih svjedoka, niti je činjenicu nanošenja tjelesnih povreda oštećenom B.Z., učinila spornom. Kako je vještak medicinske struke nalaz i mišljenje sačinio na osnovu izjava svjedoka i oštećenog, sud je njegov nalaz i mišljenje prihvatio kao stručan, sačinjen u skladu sa vještinom i pravilima struke.

Sud je cijenio neosnovanim prigovor odbrane optuženog, da su iskazi svjedoka optužbe u pojedinim dijelovima nesaglasni, konkretno u odnosu na činjenicu ko je oštećenog, nakon zadobijenih povreda, odvezao u Dom zdravlja S.M.. Analizirajući iskaze saslušanih svjedoka, sud je mišljenja da isti nisu nesaglasni, nego se odnose na različite događaje, koji su se desili u različito vrijeme, pa zaključuje da je oštećeni dva puta, a nakon spornog događaja, odvođen u Dom zdravlja S.M. radi ukazivanja medicinske pomoći. Međutim, navedene razlike u iskazima svjedoka optužbe se odnose na činjenice koje ne predstavljaju obilježja krivičnog djela, pa su stoga ne utiču na drugačiju odluku suda u ovoj pravnoj stvari. Svakako, treba imati u vidu da se iskazi navedenih svjedoka nisu mogli u potpunosti podudarati, što je u potpunosti normalno i prihvatljivo jer je opće poznata činjenica da svi ljudi nemaju istu moć zapažanja i pamćenja činjenica i detalja istog događaja. Stoga, iako je postojala nesaglasnost iskaza svjedoka u pogledu činjenice ko je oštećenog Z.B., odvezao iz B. u Dom zdravlja, sud je mišljenja da se radi o manjim odstupanjima, koja nisu dovoljna da bi se cijeli iskaz svjedoka ocijenio kao nepouzdanim.

Stoga, iskazom oštećenog potkrijepljenog iskazima ostalih svjedoka optužbe, nesporno je utvrđeno da je oštećeni B.Z. u vrijeme na način i na mjestu kako je to navedenu u izreci presude, *zadobio mnogobrojne tjelesne povrede* .

Ono što je bilo sporno u ovom krivično pravnom događaju je činjenica da li je optuženi Karakaš Milovan, zajedno sa još tri nepoznata pripadnika Vojske Republike Srpske, fizički i psihički zlostavljao oštećenog B.Z. i da li je u tome prednjačio upravo optuženi Karakaš Milovan, obzirom da optuženi negira svoje učešće u ovom događaju tvrdeći da je u vrijeme inkriminisanog događaja bio na ratištu.

Da je upravo optuženi Karakaš Milovan bio jedan od pripadnika Vojske republike Srpske koji je u kritičnom događaju zlostavljao oštećenog B.Z. i u tome prednjačio, sud je utvrdio prije svega na osnovu iskaza oštećenog B.Z. koji je u svom iskazu detaljno opisao na koji ga je način upravo optuženi Karakaš Milovan sa još tri nepoznata pripadnika Vojske Republike Srpske, fizički i psihički zlostavljao, opisujući način na koji su ga tukli, gdje i čime je zadobio udarce, ističući da mu je upravo optuženi zadao najveći broj udaraca. Činjenicu da je optuženi Karakaš Milovan bio učesnik ovog događaja potvrdio je i svjedok D.Z., policajac, pripadnik SJB S.M., koji je u svom iskazu naveo da je po odlasku u „B.“, od čuvara pritvorske jedinice, pripadnika TO, saznao da je Z.B. tukao optuženi Karakaš Milovan i drugi vojnici sa područja L.P.. I ostali saslušani svjedoci su potvrdili izkaz oštećenog. Tako je svjedok A.S., koji je bio smješten zajedno s njim, u garaži broj dva, u „B.“, u svom iskazu naveo da je od oštećenog saznao, da ga je u opisanom događaju, pretukao Karakaš Milovan iz Palanke sa još trojicom, četvoricom ljudi. Svjedok T.O. koji je bio smješten u garaži broj jedan, u iskazu na glavnom pretresu je naveo da ne poznaje optuženog Karakaš Milovana, ali da mu je oštećeni Z.B., nakon što se desio kritični događaj, rekao da ga je pretukao Karakaš Milovan. Svjedok Š.S., sa kojim je oštećeni bio u smješten u pritvorskoj jedinici policijske stanice i Z.F. sa kojim je oštećeni bio smješten u logoru „M.“, također su u iskazima datim na glavnom pretresu potvrdili iskaz oštećenog B.Z., odnosno činjenicu da je oštećenom upravo optuženi za vrijeme boravka u „B.“ nanio navedene tjelesne povrede. Oba svjedoka su od ranije poznavala optuženog Karakaš Milovana, a o inkriminisanom događaju i učešću optuženog, saznali su od oštećenog B.Z.. Svjedok Z.F. je u svom iskazu naveo da je postojala mogućnost da je optuženi zamjenio njega i oštećenog B.Z., jer su obojica radila u policiji, a on je ranije imao problema sa optuženim.

Sud je u cijelosti poklonio vjeru iskazu oštećenog, koji je bez obzira na protek vremena potpuno, jasno i određeno opisao cijeli tok događaja, od zarobljavanja, tretmana u prostorijama u kojima je bio zatočen, kao i radnji optuženog u njegovom zlostavljanju. On je dobro poznao optuženog od prije rata jer je bio policajac. Bio je potpuno siguran da je u njegovom premlaćivanju učestvovao i prednjačio optuženi. Ostali svjedoci optužbe na istovjetan način su opisali okolnosti pod kojima se inkriminisan događaj desio, te su u svom svjedočenju bili uvjerljivi, jasni i sadržajni i iznosili detalje koji po ocjeni suda opravdavaju zaključak da su ovi svjedoci o događaju govorili istinu. Iako su ostali svjedoci optužbe, izuzev oštećenog, svjedočili o onom što su čuli u vezi sa činjenicom ko je oštećenom zadao navedene povrede, ovaj sud naglašava da je u postupanju i sudskoj praksi utvrđeno da su posredni dokazi prihvatljivi. Sud je u svakom pojedinačnom slučaju cijenio takve iskaze, doveo u vezu sa iskazima drugih svjedoka, oštećenog kao neposrednog učesnika u događaju i materijalnim dokazima. Osim toga ovaj sud nije našao razloga da ne pokloni vjeru iskazu oštećenog B.Z., koji nije imao niti jedan motiv da navede da mu je upravo optuženi Karakaš Milovan, nanio tjelesne povrede kako je opisano u izreci presude.

Prilikom donošenja presude sud je cijenio i iskaze *svjedoka odbrane* optuženog Karakaš Milovana, S.M., Č.R. i R.M., kojim je iskazima odbrana optuženog pokušala dokazati da se optuženi u vrijeme kritičnog događaja, kako je to navedeno u optužnici, u drugoj polovini juna 1992.godine, a po izjavi oštećenog B.Z. 21.-22.06.1992.godine, nije nalazio na mjestu događaja, odnosno u B., nego na ratištu, učestvujući u vojnoj operaciji probijanja Koridora. Svjedok S.M., koji je u VI Sanskoj brigadi bio zajedno sa optuženim, ali u različitim jedinicama, u svom iskazu je naveo da je u L.P., na smotri, prije početka akcije probijanja Koridora vidio optuženog Karakaš Milovana, ali da je to bilo prije 20.06.1992.godine. Poslije tog datuma nije viđao optuženog, jer su ih razdvojili. Svjedok Č.R., zet optuženog, u svom iskazu navodi da je zajedno sa optuženim bio pripadnik VI Sanske brigade i da je također

učestvovao u operaciji probijanja Koridora, te da je na smotri vojske u L.P. vidio optuženog Karakaš Milovana, ali se nije mogao sjetiti datuma smotre, nego je općenito kao vrijeme navodio, proljeće kao godišnje doba, a mjesec, maj, juni 1992.godine. Svjedok R.M., koji je u periodu od 92-95 godine bio angažovan u VI Sanskoj brigadi na dužnostima komadanta bataljona, načelnika štaba, a od 94 -95 godine i kao komadant brigade, u svom iskazu je naveo da je krajem maja 1992.godine formiran privremeni sastav, bataljon, pod nazivom Crni Đorđe, čiji je bio komadant. Navedeni bataljon je imao zadatak da učestvuje u akciji K., a činili su ga vojnici jedinica ostalih bataljona. Kad je završena operacija K. , dana 28.juna 1992.godine, bataljon Crni Đorđe. je prestao da postoji. Nadalje je naveo da su sve jedinice VI Sanske brigade, prije operacije Koridor bile postrojene u L.P., ukupno oko 730 vojnika i da je to bilo krajem maja ili početkom juna mjeseca 1992.godine, kada je i formiran privremeni sastav Crni Đorđe., a koji se nakon toga kretao u pravcu S.M., P. a prema M.. Svjedok je naveo da se sjeća akcije, forsiranje rijeke Bosne kod sela C., kod Š., u kojoj akciji je učestvovao i optuženi, a kao datum akcije je naveo 15.-20.juni 1992.godine. Osim toga je naveo da se dio jedinice Crni Đorđe, nakon ove akcije, vratio sa majorom B., dok je on sa ostalim dijelom jedinice ostao do kraja operacije Koridor. Obzirom da optuženog Karakaš Milovana poznaje iz viđenja, pretpostavio je da je bio u sastavu bataljona Crni Đorđe., ali nije mogao reći da ga je vidio u vrijeme formiranja bataljona i operacije Koridor i akcije nasilnog prelaska rijeke B..

Sud je u cijelosti poklonio vjeru iskazu svjedoka R.M., obzirom na dužnost koju je obavljao za vrijeme ratnog stanja kao komadant brigade, a posebno na okolnosti datuma formiranja privremenog sastava Crni Đorđe. L.P.(kraj maja i početak juna mjeseca 1992.godine), vremena početka i završetka operacije Koridor i akcije nasilnog prelaska rijeke Bosne. I druga dva svjedoka odbrane su bili saglasni u navodima da je smotra VI Sanske brigade bila u prvoj polovini juna 1992.godine, u kojem je periodu već otpočela operacija Koridor, kada su i mogli vidjeti optuženog Karakaš Milovana. Svjedok R.M. u svom iskazu i nije naveo da je uopće vidio optuženog Karakaš Milovana, nego samo pretpostavlja da je bio pripadnik VI Sanske brigade. Njegov se iskaz uglavnom odnosio na događaje, formiranja bataljona i operaciju Koridor , dok je svjedok S.M. naveo vremenski raspon od 17-20 juna 1992 godine, kada je vidio optuženog, ali isto tako je naveo da optuženog nije vidio nakon 20 juna 1992.godine. Svjedok Č.R. u svom je iskazu naveo da je vidio optuženog na smotri vojske u L.P., ali nije mogao precizirati datum.

Stoga odbrana, saslušanjem svjedoka S.M., Č.R. i R.M. nije uspjela dokazati da se optuženi Karakaš Milovan u vrijeme inkrimisanog događaja, odnosno u drugoj polovini juna 1992.godine, nije nalazio u B., odnosno nije dokazala da se optuženi u to vrijeme nalazio na ratištu, a na koje su okolnosti svjedoci i saslušani.

Optuženi Karakaš Milovan je u svom iskazu, koji je dao u svojstvu svjedoka, naveo da je bio pripadnik VI Sanske brigade Vojske Republike Srpske, da je u vrijeme inkrimisanog događaja bio na ratištu, u proboju Koridora, da je službenim putem provjerio da se radi o datumu 20 juna, kada je postrojena jedinica kojoj je pripadao, u L.P., nakon čega je otpočela operacija Koridor, koja je trajala 20-30 dana. Naveo je da se po završetku operacije Koridor vratio se u L.P., da su mu poznata dva slučaja premlaćivanja Z.B.. Naveo je da je učestvovao u prvom slučaju premlaćivanja oštećenog koje se desilo u B., koja mu je ličila na stražnji ulaz SUP-a, datuma 15-16 juna 1992 godine, da mu je tad policija naredila da sa još trojicom nepoznatih lica ispita Z.B., izbiju mu bubrege, ubiju ga, pod izgovorom da Z.B. krije oružje, ima spisak za klanje Srba i da je jednoj Srpkinji, kad ju je zaručio, odsjekao prst kako bi skinuo prsten. Kad su tukli Z.B., osim njega tu je bilo još 10 policajaca koji su to gledali, ali da on nije htio uraditi šta se od njega tražilo, da je branio Z. kojeg je gumenom palicom tukao Jovica, koji je u međuvremenu poginuo. Za drugi događaj premlaćivanja B.Z., koji mu se u ovom slučaju stavlja na teret, saznao je iz optužnice i nije mu poznato ko je to učinio. Nadalje je tvrdio da 22 juna 1992 godine, nije bio na licu mjesta događaja, jer je 20 juna 1992 godine, bio u akciji probijanja Koridora. Osim toga je naveo da se nakon akcije forsiranja rijeke B. vratio u L.P., sa dijelom bataljona koji je vodio komadant B..

Analizirajući iskaz optuženog, sud je izveo zaključak da je optuženi Karakaš Milovan, na određen način, potvrdio činjenične navode optužbe, odnosno radnje koje mu se stavljaju na teret ali je pokušavajući da izbjegne krivičnu odgovornost, naveo da se u vrijeme inkrimisanog događaja, odnosno u drugoj polovini juna 1992.godine, nalazio na ratištu. Sud nije poklonio vjeru iskazu optuženog datog u svojstvu svjedoka i njegovim navodima da su bila dva slučaja premlaćivanja Z.B., te da on nije učestvovao u događaju koji mu se potvrđenom optužnicom stavlja na teret, nego u nekom drugom događaju premlaćivanja B.Z. koji se desio 15-16 juna 1992 godine. Sud je uvjerenja da se radi upravo o događaju iz činjeničnog opisa izreke presude o kojem je svjedočio oštećeni i drugi svjedoci optužbe kojima je sud poklonio punu vjeru. Osim toga, optuženi je potvrdio navode iskaza svjedoka R.M., da se nakon akcije forsiranja rijeke B. vratio u L.P. sa dijelom vojnika koje je predvodio komadant B., a kako je R.M. u svom iskazu naveo da se radilo od prvoj polovini juna, kad se desila navedena akcija, to bi značilo da se optuženi u L.P. vratio u prvoj polovini juna, te da se u vrijeme inkrimisanog događaja, a po izjavi oštećenog B.Z. 21.-22.juna 1992.godine, nije mogao nalaziti na ratištu.

Dakle, saslušani svjedoci odbrane svojim izjavama datim pred sudom nisu doveli u sumnju činjenično utvrđenje, da je optuženi izvršio radnje opisane u izreci ove presude, niti su iskazi svjedoka odbrane doveli u pitanje vjerodostojnost provedenih dokaza od strane optužbe.

Sud je prilikom donošenja ove presude prihvatio izvedene materijalne dokaze optužbe, jer nije bilo objektivnog i razumnog razloga da se neki od izvedenih materijalnih dokaza ne bi mogao prihvatiti kao vjerodostojan i zakonit, a sadržajem materijalnih dokaza koje je izveo tužilac u toku postupka, potvrđena je tačnost i istinitost iskaza saslušanih svjedoka optužbe.

Ovaj sud nalazi da je ocjenom svih provedenih dokaza pojedinačno i u njihovoj međusobnoj povezanosti, sasvim pouzdano utvrđeno, da je optuženi Karakaš Milovan sa još trojicom nepoznatih pripadnika Vojske Republike Srpske, u drugoj polovini juna 1992.godine, iza ponoći, u krugu firme S. ,radna jedinica "B.", gdje je oštećeni B.Z. zajedno sa drugim Bošnjacima i Hrvatima bio zatvoren u objektima garaža od strane policije Republike Srpske, a nakon što je B.Z., prozvan i odveden od strane čuvara M.K.(koji je u međuvremenu preminuo) u upravnu zgradu navedenog preduzeća, učestvovao u nanošenju teških duševnih i tjelesnih patnji oštećenom civilu B.Z. na način da su ga udarali šakama, nogama na kojima su imali vojne čizme, gumenim i drvenim palicama, te kundacima pušaka po svim dijelovima tijela, a najviše po glavi, grudima i leđima, uslijed kojih udaraca je oštećeni jaukao od bolova, padao na pod, a potom, nakon što bi kratko izgubio svijest istog polijevali vodom, te ga dizali kako bi ga ponovno nastavili udarati, da bi isti zbog težine nanesenih povreda, molio optuženog i ostalu trojicu da ga ubiju ili da mu daju pištolj da se sam ubije, međutim oni su nastavljali i dalje za fizičkim zlostavljanjem od kojih udaraca je oštećeni B.Z., zadobio mnogobrojne povrede u vidu nagnječenja, krvnih podlijeva i nagnječno razdernih rana, preloma rebra, potresa mozga zbog kojih povreda Z.B. nije mogao da hoda niti da govori jer je trpio snažne tjelesne bolove i duševne patnje, da bi ga nakon toga ostavili u besvjesnom stanju na podu prostorije u kojoj je pretučen. Takvim radnjama poduzetim prema oštećenom zajedno sa drugim licima, optuženi je bio svjestan, da prema civilu Bošnjačke nacionalnosti, postupa nečovječno, nanoseći mu velike patnje i povrede tjelesnog integriteta i zdravlja. Zbog toga ovaj sud nalazi da radnje za koji je optuženi oglašen krivim, pred ovim sudom, predstavljaju ozbiljan nasrtaj na ljudsko dostojanstvo i imaju karakter nečovječnog postupanja prema civilu.

Kako je tokom postupka utvrđeno da se predmetni događaj desio u vrijeme oružanog sukoba, da je optuženi Karakaš Milovan bio pripadnik Vojske Republike Srpske, da je oštećeni B.Z.bio civil, te da je optuženi bio svjestan da je na području Općine S.M. uspostavljena vlast Vojske Republike Srpske, kao i da se u prostorijama " B." nalaze civili Bošnjačke i Hrvatske nacionalnosti, koje je tu zatvorila policija Republike Srpske, *te da postoji uzročna veza između preduzetih radnji optuženog i oružanog sukoba* , optuženi je svojim radnjama, nečovječno postupao prema oštećenom, nanoseći mu velike patnje i povrede tjelesnog integriteta i zdravlja, čime se u njegovim radnjama stiču sva bitna obilježja bića krivičnog djela ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. KZ SFRJ.

Predmetno krivično djelo može se izvršiti samo sa direktnim umišljajem, budući da se radi o teškoj povredi odredaba međunarodnog prava, pri čemu učinilac i ne mora biti svjestan da svojim postupcima krši pravila međunarodnog prava, jer povreda pravila međunarodnog prava u okviru tog djela, predstavlja objektivni uslov kažnjivosti, kojim je posebno određen karakter i okvir protivpravnosti samog krivičnog djela, a u tom smislu djelo mora biti protivpravno i po međunarodnom pravu.

Utvrđujući pitanje krivice optuženog, kao i njegovog subjektivnog odnosa prema izvršenom krivičnom djelu, sud nalazi da je optuženi predmetno krivično djelo počinio sa direktnim umišljajem, jer je u potpunosti bio svjestan krivičnog djela i htio je njegovo izvršenje. Radnje koje je optuženi preuzeo su rezultat njegove svijesti i volje. Optuženi je bio svjestan da je oštećeni B.Z. civil, bošnjačke nacionalnosti, te da je svojim nečovječnim postupanjem, fizičkim zlostavljanjem narušava njegov tjelesni integritet. Optuženi je imao i svijest da postupa u takvim okolnostima koje mu omogućavaju dominaciju nad žrtvom, koja je internirana u logoru pod kontrolom srpske vlasti, razoružana, nemoćna da pruži otpor ili da se zaštiti, pa je iskoristio takvo stanje i nasilno okruženje, iz čega proizlazi pouzdan zaključak o htijenju odnosno umišljajnom postupanju optuženog. Zbog iznesenog sud nalazi da je optuženi počinio predmetno krivično djelo na način i u vrijeme navedeno u izreci presude, te kako nema osnova koji bi dovodili u pitanje ili isključili krivicu optuženog, sud je istog oglasio krivim.

Prilikom odmjeravanja kazne optuženom za djelo za koje je oglašen krivim, ovom presudom, sud je u skladu sa članom 41. stav 1. prezetog KZ SFRJ, imajući u vidu svrhu kažnjavanja, uzeo u obzir sve okolnosti koje su od značaja za odmjeravanje kazne. Kao olakšavajuće okolnosti na strani optuženog Karakaš Milovana sud je cijenio protek vremena, činjenicu da je djelo počinio po naredjenju drugih, da je u toku svjedočenja na glavnom pretresu bio emotivan i pokazao žaljenje zbog izvršenog djela prema oštećenom, da je nedavno izgubio suprugu, da je slabog imovnog stanja te da od momenta izvršenja krivičnog djela nije počinio novo krivično djelo. Naprijed navedene olakšavajuće okolnosti na strani optuženog sud je u njihovom zbiru cijenio kao osobito olakšavajuće okolnosti, pa je optuženom odmjerio kaznu zatvora ispod granice propisane zakonom za ovo krivično djelo u smislu člana 42. stav 1. tačka 2) i člana 43. stav 1. tačka 1) KZ SFRJ i osudio ga na kaznu zatvora u trajanju od 2 /dvije/ godine i 6 /šest/ mjeseci. Sud na strani optuženog nije našao otežavajuće okolnosti, ali je pri odlučivanju u kojoj mjeri će optuženom ublažiti zakonom propisanu kaznu imao u vidu način izvršenja ovog djela i posljedice koje je trpio oštećeni, koji ni na koji način nije doprinio nastanku ovog krivičnog djela. Imajući u vidu naprijed navedene olakšavajuće i otežavajuće okolnosti, a pri tome cijeneći stepen krivične odgovornosti optuženog, jačinu ugrožavanja, odnosno povrede zaštićenog dobra, okolnosti pod kojima je djelo počinjeno, te lične prilike optuženog, sud nalazi da se i ublaženom kaznom može postići svrha kažnjavanja, u vidu generalne i specijalne prevencije krivičnih djela.

Temeljem člana 212. stav 3. ZKP F BiH, sud je oštećenog B.Z. sa imovinsko-pravnim zahtjevom uputio na parnični postupak, iz razloga što oštećeni na glavnom pretresu nije precizirao osnov a ni visinu odštetnog zahtjeva.

Temeljem člana 202. stav 4. Zakona o krivičnom postupku F BiH optuženi je oslobođen plaćanja troškova ovog krivičnog postupka i paušala, te je odlučeno da isti padaju na teret budžetskih sredstava ovog suda iz razloga što je optuženi slabog imovnog stanja pa bi njegovim obavezivanjem na plaćanje troškova krivičnog postupka bila dovedena u pitanje njegova egzistencija.

Zapisničar:
Amir Kudić

PREDSJEDNIK VIJEĆA
Jasminka Karabegović

PRAVNA POUKA:

Protiv ove presude dopuštena je žalba Vrhovnom sudu F BiH u Sarajevu u roku od 15 dana od dana prijema, a putem ovoga suda. Temeljem člana 308. stav 4. ZKP-a F BiH oštećeni ovu presudu može pobijati samo zbog odluke o troškovima krivičnog postupka i odluke o imovinsko-pravnom zahtjevu.